

Tatiana Konderak

"Petit escargot porte sur son dos sa maisonette", czyli scenariusz zajęć z języka francuskiego dla przedszkolaków

Edukacja Elementarna w Teorii i Praktyce : kwartalnik dla nauczycieli nr 3,
117-126

2013

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Tatiana Konderak
Szkoła Języków Obcych „Tina”

Petit escargot porte sur son dos sa maisonnette, czyli scenariusz zajęć z języka francuskiego dla przedszkolaków

*«Un petit escargot¹»
Petit escargot
Porte sur son dos
Sa maisonnette.
Aussitôt qu'il pleut,
Il est tout heureux,
Il sort sa tete.*

Temat: Petit escargot

Cele ogólne:

- osłuchanie uczniów z językiem francuskim;
- kształtowanie umiejętności aktywnego słuchania;
- rozwijanie sprawności rozumienia ze słuchu;
- wdrażanie nowych słów w wypowiedź ustną;
- wyrabianie spostrzegawczości i umiejętności kojarzenia;
- utrwalenie poznanego słownictwa.

Cele operacyjne:

Dziecko:

- rozumie proste wypowiedzi nauczyciela, reaguje w sposób pokazujący zrozumienie poleceń;

¹ Utwór pochodzi z płyty Comptines a chanter, Editions Milan, octobre 2011.

- potrafi wyrazić swoje samopoczucie, używając odpowiednich zwrotów i wyrażań;
- umie rozpoznać i nazwać uczucia i czynności na podstawie zdjęć, ilustracji i rysunków;
- potrafi samodzielnie i ze zrozumieniem zaśpiewać piosenkę „Petit escargot” – potrafi użyć nowo poznane słowa w grach i zabawach językowych;
- doskonalili umiejętność słuchania ze zrozumieniem.

Metody pracy:

- bezpośrednie i percepcyjne (prezentacja materiału) – TPR metoda reagowania całym ciałem – audiolingwalne;
- komunikacyjne i aktywizujące;
- wykorzystanie elementów teatru i dramy (inscenizacja piosenki) – gry i zabawy językowe.

Formy pracy:

- praca z całą grupą – praca w zespołach i w parach;
- praca indywidualna.

Pomoce i środki dydaktyczne:

- pluszowy ślimaczek;
- kolorowa ilustracja piosenki;
- płyta CD z jej nagraniem, magnetofon;
- podwójny zestaw 6 rysunków ilustrujących treść piosenki jak do gry w memo;
- przybory do zajęć plastycznych (plastelina, modelina, bibuła, papier kolorowy, blok rysunkowy, klej, nożyczki, kredki etc.);
- duży arkusz papieru do przyklejenia nań wszystkich ślimaczeków;
- kolorowy, automatyczny parasol.

Przebieg zajęcia

Część I wprowadzająca:

Dzisiaj na zajęcia przyjechał z Francji ślimaczek, który bardzo chce poznać polskie dzieci. Siada obok nauczyciela i uważnie się przysłuchuje. Nauczyciel przedstawia na początek dwoje dzieci, mówiąc: *Voilà Kasia et Voilà Adaś*. Następnie Adaś kontynuuje, przedstawiając wybraną koleżankę lub kolegę i ten z kolei, następną osobę. I tak, aż wszyscy zostaną przedstawieni.

Nauczyciel pokazuje dzieciom ilustracje piosenki o ślimaczku (zał. 1), pyta ich, jak myślą, o czym ona jest, po czym opowiada ją dzieciom po polsku. Następnie puszcza dwukrotnie nagranie piosenki. Wspólnie wymyślamy gesty do poszczególnych fraz piosenki.

Sluchając piosenki, dzieci i nauczyciel wykonują dowolną techniką ślimaczka. Mogą go pokolorować, narysować, zrobić z modeliny lub wyciąć z papieru kolorowego. Gdy skończą, siadamy w kole, a każde dziecko trzyma swojego ślimaczka. Nauczyciel pokazuje dzieciom swój rysunek, mówiąc: *Voilà mon petit escargot!* Wszyscy po kolei chwalą się po francusku swoimi pracami.

Dzieci z zamkniętymi oczami siedzą skulone na dywanie, trzymając schowane ślimaczki. W kogo plecy zapukam i zapytam *Qui est-la?*, ten odpowiada: *Petit escargot!*... i pokazuje swojego ślimaczka. Następnie dzielę dzieci w zależności od ilości na 2 albo 3 grupy. Dzieci siadają jeden za drugim. Na mój sygnał ostatnie dziecko puka w plecy kolegi pytając j.w.: *Qui est-la?*, a ten musi szybciej odpowiedzieć: *Petit escargot!* i zapukać w plecy następnego dziecka. Kto uzyska odpowiedź na zadane pytanie biegnie i siada na początku. Grupa kończy, gdy dziecko, które siedziało na końcu rzędu, znów się tam znajduje.

Abra-kadabra! Wszystkie dzieci zamieniają się w ślimaczki. Zadaję dzieciom pytanie *Comment ça va petit escargot?* Zadaniem dzieci jest odpowiedzieć, używając zwrotów poznanych na wcześniejszych zajęciach: *Tres bien, merci; Ça va tres bien; Ça va bien, merci; Ça va pas du tout; Ça va comme ci comme ça.* Następnie uczniowie zadają sobie wzajemnie pytanie: *Comment ça va petit escargot?*

Część II utrwalająca materiał:

Na dużej kartce za pomocą masy mocującej przyklejamy wszystkie ślimaczki. Gdy skończymy, każdy podchodzi, pokazuje swojego ślimaczka mówiąc: *Voilà mon petit escargot avec tous ses petits amis!* (pokazując resztę prac).

Pokazuję dzieciom ilustracje z kolorowych gazet, widokówki lub zdjęcia, na których widać np. dziecko z tornistrem, tatę, mamę z dzieckiem na plecach, turystę z plecakiem etc. Mieszam je z innymi rysunkami. Następnie losuję jeden i pokazuję im. Zadaniem dzieci jest powiedzieć *Porte sur son dos!*, gdy tylko zauważą, że ktoś nosi coś na plecach.

Dzielimy grupę na trzy drużyny. Jednej z nich przyczepiamy na plecach wybrane karty memo do którejś z wcześniej poznanych utworów. Puszcza piosenkę „Petit escargot”. W tym czasie pozostałe grupy obserwują drużynę z rysunkami na plecach, która tańczy na środku. Dzieci,

które obserwują, starają się zapamiętać, jaki kto ma przyczepiony rysunek. Gdy piosenka się skończy, mówię *STOP* i wszystkie dzieci, które obserwowały, muszą jak najszybciej, i poprawnie powiedzieć, które dziecko, jaki miało na plecach rysunek, np. *Ania porte sur son dos «tres bien»*, *Wojtek porte sur son dos «j'espere que je suis dans le ton»*, etc. Za każdą dobrą odpowiedź, drużyna otrzymuje punkt.

Ćwiczenie dramowe: Każde dziecko otrzymuje od nauczyciela niewidzialny worek, a w tym worku..... no właśnie. Nikt nie wie, co w nim jest... Ale wiemy, że to „coś” jest raz ciężkie, raz kolczaste, raz miłutkie. Zadaniem dzieci jest sobie wyobrazić, że niosą na plecach właśnie coś lekkiego / bardzo ciężkiego / gorącego / zimnego / miłutkiego (propozycje podaje nauczyciel). Każde dziecko idąc, mówi *Je (le) porte sur mon dos!* pokazując to w sposób obrazujący uczucie, które temu towarzyszy.

Na kolejnych zajęciach możemy powtórzyć zabawę, dając dzieciom wolną rękę w wyborze przedmiotu, który znajduje się w niewidzialnym worku. Reszta może spróbować zgadnąć, co dane dziecko niesie w nim na plecach. Na pewno będzie dużo śmiechu, bo wyobraźnia dzieci nie ma granic.

Domki i ich właściciele (zał. 2 i 3). Naklejam każdego mieszkańca i każdy domek na osobnej, małej kartce, o takich samych rozmiarach. Rozdaję dzieciom domki. Kładę jednego z mieszkańców na środku, zaczynając zdanie, np.: *l'Indien est dans...*, a zadaniem dziecka, które ma pasujący do niego domek, jest go nim przykryć, mówiąc; *sa maisonnette!*

Część III podsumowująca:

Dzieci słuchając piosenki, rysują domki. Nauczyciel może rozdać rysunki domków do pokolorowania dla najmłodszych uczniów. Następnie każde dziecko prezentuje swoją pracę, mówiąc: *Voila ma maison* lub *Voila ma maisonnette*. Trzeba zapamiętać, jak wyglądał czyj domek, gdyż będzie to potrzebne do kolejnej zabawy.

Wybieram trójkę dzieci (z ich domkami). Stają twarzą do grupy, a ja w tym czasie przyczepiam im domki na plecach. Jednemu dziecku jego własny domek, a pozostałej dwójce nie. Liczymy do trzech, i wybrana trójka odwraca się teraz plecami do dzieci, znowu liczymy szybkoitko do 3 i ponownie stają twarzą do dzieci. Pytam: *Qui porte sur son dos sa maisonnette?* Za każdą dobrą odpowiedź całym zdaniem np.: *Adaś porte sur son dos sa maisonnette!*, dzieci liczą sobie punkt. Aż każdy zdobędzie 10 punktów i wtedy... NAGRODA!

Przygotowuję wycinki z gazet przedstawiające mężczyzn wesółych, roześmianych i poważnych oraz rysunki ślimaczków uśmiechniętych od ucha do ucha... Wkładam je do magicznego woreczka, mówiąc za każ-

dym razem *Il est tout heureux!*, albo *Il n'est pas tout heureux!* w zależności od obrazka.

Wybieramy do zabawy jednego chłopca, a pozostałe dzieci dzielimy na małe grupki. W magicznym woreczku są rysunki przedstawiające dzieci wesole, zmoczone, smutne i zmęczone (zał. 4). Chłopiec losuje jeden rysunek i musi pokazać odpowiednią minę. Reszta ma jak najszybciej odgadnąć i powiedzieć, jakie uczucie pokazuje, np.: *Il est tout heureux / Il est tout triste* etc. Za każdą dobrą odpowiedź – punkt dla drużyny.

Teatrzyk. Dzieci inscenizują piosenkę.

Propozycje zabaw językowych do wykorzystania:

Ćwiczenie dramatyczne. Na zajęcia przynoszę mój kolorowy parasol, bo podobno dzisiaj w przedszkolu będzie padał niewidoczny deszcz, który jednak wszystko moczy! Zaczynam zdanie: *Aussitôt qu'il pleut...* rozkładam parasol... *j'ouvre le parapluie!*, a dzieci przybiegają do mnie schronić się pod parasolem, bo zmokną! Mój parasol ma taki czarodziejski przycisk, i gdy się go naciśnie, mówiąc zaklęcie, to parasol otwiera się sam. Każdy może spróbować, trzeba tylko powiedzieć magiczne zaklęcie, czyli pierwszą część zdania *Aussitôt qu'il pleut...*, a my dodamy chórem drugą część... *j'ouvre le parapluie!* i znów schowamy się pod parasolem!

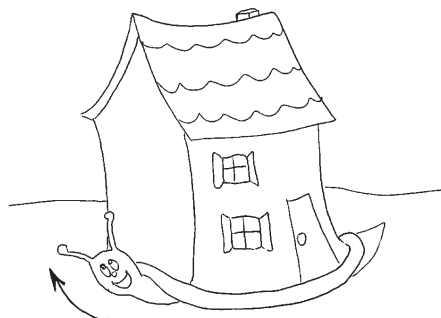
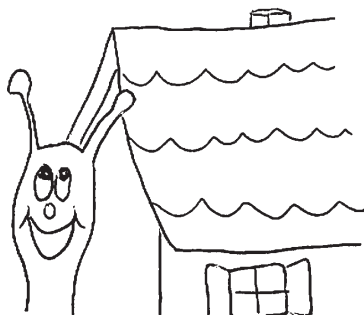
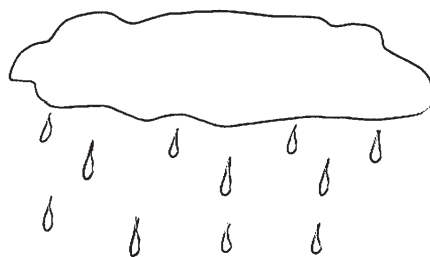
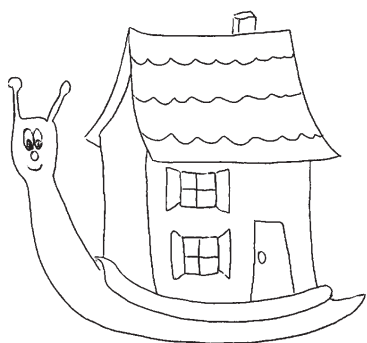
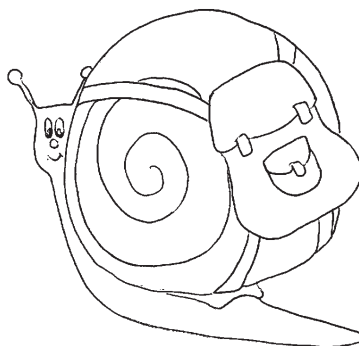
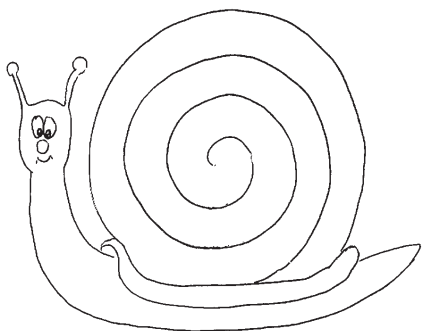
Pytamy dzieci, czy wiedzą, lub wyjaśniamy im, jakie zmiany zachodzą po deszczu w przyrodzie; trawa szybciej rośnie, na wiosnę wszystko się zieleni. Możemy to pokazać na przykładzie zabawy zwanej roślinką. Będziemy rosnać jak roślinki po deszczu, powtarzając zdanie: *Aussitôt qu'il pleut, je grandis*. Dobrze jest to zrytmizować; *aussitôt qu'il pleut* (5 sylab), *je grandis* (3 sylaby) mówiąc od szeptu i pozycji kucającej, coraz głośniejsze, i coraz szybciej, aż do wyskoku wielkich roślinek!

Kto lubi deszcz? Jak się czujesz, gdy zaczyna padać? *Je suis content (e), je ne suis pas content (e), je suis triste.* (zał.4) Uczniowie mówią zwrot *Aussitôt qu'il pleut...* i dodają dowolne zakończenie wykorzystując w/w wyrażenia.

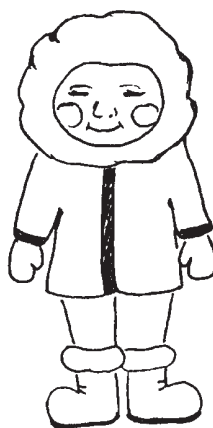
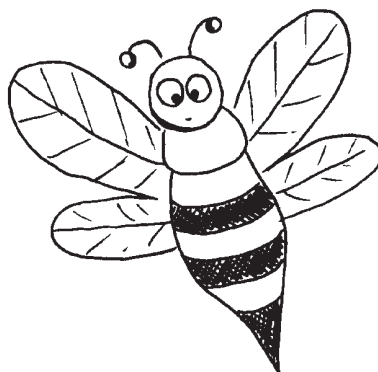
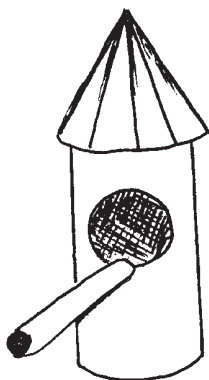
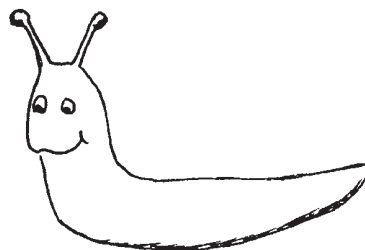
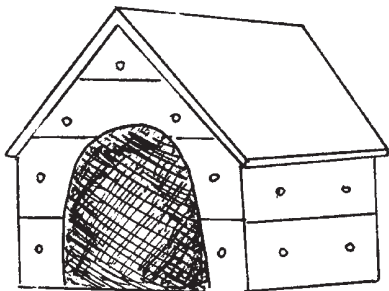
Można wprowadzić kilka podstawowych czynności (*je danse, je chante, je saute* etc) – przykładowe w załączniku nr 5. Każde dziecko może ułożyć wówczas własne zdanie, np.: *Aussitôt qu'il pleut, je chante!*

Wykorzystując w/w czynności, można zabawić się w pantomimę. Najpierw ja podaję jakieś zdanie, a dzieci wykonują daną czynność, np. *Aussitôt qu'il pleut...* (robimy z rąk parasol nad głową) ... *je saute!* (skaczemy). Potem któreś z dzieci układa zdanie, a ja wykonuję czynność z pozostałymi uczniami.

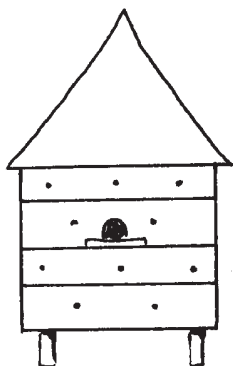
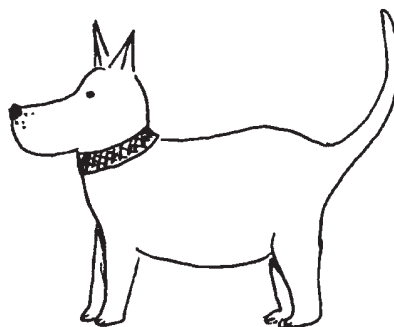
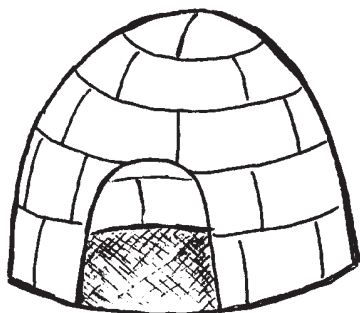
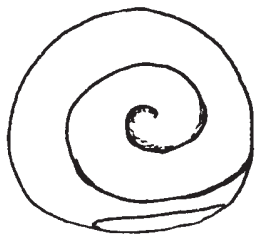
Załącznik 1

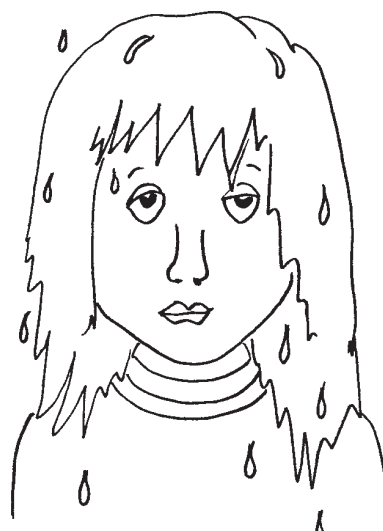
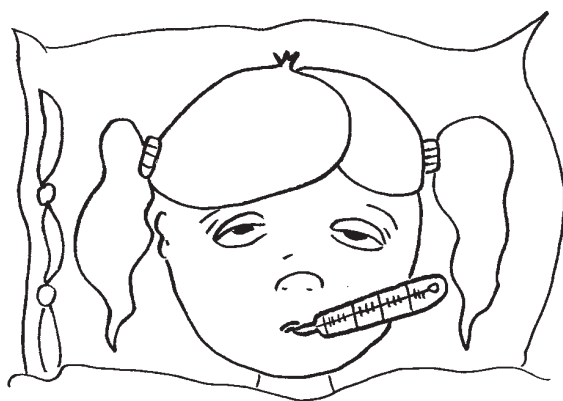
Zař. 2

Załącznik 3

Zař. 4

Zał. 5

